

ஜெபம்

கொஞ்சம் ஜெபங்கள் அல்ல

எல்லாருக்கும் ஜெபத்தில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளார்கள் ... எல்லாரும் ஜெபத்தை சந்தேகிக்கின்றார்கள் ... சிலர் ஜெபத்தை தாமாக ஏற்படும் ஆலோசனை என்பதாக மட்டும் காண்கின்றார்கள்; மற்றவர்கள் அதை ஒரு பலத்த அற்புதமாகக் காண்கின்றார்கள்; இன்னும் மற்றவர்கள் இவ்விரு முனைகளுக்கும் இடையில் இருக்கின்றார்கள். இன்றைய நாட்களில் மக்கள் ஜெபத்தைக் குறித்துச் சிலவற்றை நம்புகின்றார்கள். அவர்கள் அருவருப்பான உணர்வுப்பூர்வமானவற்றிலிருந்து குளிர்ந்த தர்க்கவியல் வரையிலும் ஏதேனும் ஒரு வகையான ஜெபத்தை நடைமுறைப்படுத்துகின்றார்கள். ஒரு பிரசங்கியார் - நோயாளிகளை சந்தித்தல் என்ற - தம்மிடத்தில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட கடமையை ஒரு மருத்துவமனையில் செய்து கொண்டிருந்தார். இடர்ப்பாடுமிக்க அறுவைச் சிகிச்சையை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்த சபை உறுப்பினர் ஒருவர், “பிரசங்கியாரே, எனக்காகக் கொஞ்சம் ஜெபியுங்கள்” என்று அவரிடத்தில் கிசுகிசுத்தார். பிரசங்கியார், “இல்லை! நான் மாட்டேன்! கொஞ்சம் ஜெபங்கள் என்று ஒன்றுமில்லை!” என்று கூறிய போது குணமாகுதலில் அவரை அதிர்ச்சியடையச் செய்தார். ஆமென்! சமூகக் கூடுகைகளில் ஏறெடுக்கப்படுகிற மேலோட்டமான ஜெபங்கள் என்னைக் கவலையுறச் செய்கின்றன, ஆனால் அவைகள் ஒரு செயல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடும் - அவைகள் ஏறெடுக்கப்பட வேண்டும். நமது வாழ்வில் தேவன் அனுமதிக்கப்படவும் விரும்பப்படவும் வேண்டும். அறுவைச் சிகிச்சையை மேற்கொள்ள வேண்டிய மனிதரைக் குறித்து நாம் பரிதாபப்படுகின்றோம், ஆனால் அவர் இடர்ப்பாடுமிக்க இரு தவறுகளைச் செய்தார்: (1) அவர் தமது வியாதியின் தீவிரத்தன்மையை எதிர்கொள்ள முடியாதிருந்தார், (2) அவர் விசுவாசம் நிறைந்த ஜெபத்தில் தம்மைத் தேவனிடம் துறக்கக் கூடாதிருந்தார். ஜெபம் என்பது ஒரு அற்புதமாக இருப்பதில்லை. ஜெபம் என்பது மாயாவாதம் அல்ல. ஜெபம் என்பது மந்திர மருத்துவரின் அல்லது மதகுருவின் கருவியாக இருப்பதில்லை. ஜெபம் என்பது தொன்மையான மூட நம்பிக்கையாக இருப்பதில்லை.

ஜெபம் என்பது சிருஷ்டிப்பவராகிய, மீட்பராகிய, நியாயாதிபதியாகிய ... தேவனைத் தொழுது கொள்ளுகிறதாக உள்ளது! ஜெபம் என்பது ஒரு நல்லதிர்ஷ்ட மந்திரமாக, மதரீதியான முயலின் காலாகக் குறைக்கப்படக் கூடாது. நோயாளிகள் எதை விரும்புகின்றார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும் - ஆயினும் அவர்கள் “கொஞ்சமே ஜெபம் என்பதற்காகக்” கேட்கும்போது, நான் பின்னடைகின்றேன். ஜெபம் என்பது ஒரு வாய்ச் சொல்லின்

விக்ரிகமமாகக் குறைக்கப்படக் கூடாது. நாம் “ஓடிக்கொண்டே ஜெபித்தல்” அல்லது “வேண்டுகோளின்படி ஜெபித்தல்” என்பவற்றினால் ஜெபத்தின் புனிதத் தன்மையை அவமதிக்கக் கூடாது. வாழ்விலும் ஜெபத்திலும் அதிகமானவை ஆபத்துக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. (நாம் தேவனுடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம்!) அலெக்சாந்திரியாவின் கிளமென்ட் அவர்கள், ஜெபத்தை, “தேவனுடன் தோழமை கொண்டிருத்தல்” என்று அழைத்தார். “கொஞ்சம் ஜெபத்தை” மனப்பாடமாக ஒப்புவித்துக் கொண்டிருக்காதீர்கள்; அதற்குப் பதிலாக, உடைந்துபோன இருதயத்தில் இருந்து வேண்டுதல்களை ஜீவனுள்ள தேவனிடத்தில் சமர்ப்பியுங்கள். நாம் ஒருவர் மற்றவருக்காக ஜெபிக்க வேண்டி உள்ளது (யாக். 5); ஆயினும், “கொஞ்சம் ஜெபம் செய்யுங்கள்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தலானது பல வேளைகளில் பிரசங்கியார்களுக்கு மட்டுமே ஒதுக்கி வைக்கப்படுவதாக உள்ளது! ஆம், மருத்துவமனையில் (நோயாளிகள் என்னிடத்தில் “கொஞ்சம் ஜெபத்திற்காகக்” கேட்கும்போது கூட) ஜெபிக்கின்றேன். ஆம், (அவர்கள் கேட்காத போதுகூட) நான் ஜெபிக்கின்றேன். ஜெபம் என்பது அன்பு என்பதாக உள்ளது. மருத்துவமனை என்பது போதித்தலுக்கும் கடிந்து கொள்ளுதலுக்குமான இடமில்லை. நோயாளிகளுக்கான ஜெபம் என்பது பிரசங்கியார்களுக்கு மட்டுமானதாயிருப்பதில்லை என்பதற்காகத் தேவனுக்கு நன்றி. இது ஒரு இரகசியச் சொல்லுடன் ஒரு விசேஷித்த மனிதருக்குரியதாக இருப்பதில்லை. எல்லா சகோதரர்களும் எல்லா சகோதரர்களுக்காகவும் ஜெபிக்க முடியும். “பிரசங்கியாரை” அல்ல ஆனால் “மூப்பர்களை” அழைக்கும்படியாகவே யாக்கோபு கூறினார். தேவன் நோயாளிகள் மீது அக்கறை உள்ளவராக இருக்கின்றார். ஆயினும், நமது உச்சநிலை அனுபவங்களோ அல்லது ஜெபம் செயல்பட்ட நிகழ்வுகளோ நமது கிறிஸ்தவத்தின் நிரூபணமாக இருப்பதில்லை என்பதை நாம் எப்போதும் நமக்கு நினைவூட்ட வேண்டும். தேவன் கட்டளையிடக் கூடியவராக இருக்கின்றார். சில வேளைகளில் நாம் ஜெபிக்கின்றோம், மக்கள் குணமாகின்றார்கள். மற்ற வேளைகளில் நாம் ஜெபிக்கின்றோம், மக்கள் இறக்கின்றார்கள். ஜெபம் விளக்கங்கள் எதையும் அளிப்பதில்லை. மருத்துவமனை சந்திப்புகளில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய எளிய விதிகள் இரண்டு உள்ளன: (1) அங்கு செல்லுங்கள், மற்றும் (2) வாயை மூடியிருங்கள். நீங்கள் அங்கிருக்கின்றீர்கள், ஆனால் தேவனும் அங்கிருக்கின்றார். கனிகூருங்கள்!

தேவன் பிரசன்னமாகியிருப்பதால், கேளுங்கள், தேடுங்கள், தட்டுங்கள்! நம்மில் பலர் மருத்துவமனைகளில் மருந்துகளின்மீது கவனம் செலுத்துகின்றோம். வியாதியானது மருந்துகளுடன் முடிவடைவதாக இருக்கலாம், ஆயினும் தேவனுடன் அல்ல! மருத்துவர்கள் தேவனாக இருப்பதில்லை. மருத்துவர்கள் சிகிச்சை அளிக்கின்றார்கள், ஆனால் தேவனே குணமாக்குகின்றார். நம்மில் பலர், குடும்பமானது மோசமான வற்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஜெபிக்கின்றோம். நோயாளி குணமடைய வேண்டும் என்று ஜெபியுங்கள் - பின்பு அவரது குடும்பத்திற்காக ஜெபியுங்கள். அந்தக் குடும்பத்தார் பலவீனமாக, வழிவிலகிப்

போனவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்குப் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்காதீர்கள். ஜெபம் என்பது ஒரு “கொடுமைப்படுத்தும் பிரசங்க மேடையாக” இருப்பதில்லை. நோயாளிக்காக தேவனிடம் ஜெபியுங்கள்! பின்பு, தாவீதைப் போல, மரணம் வந்தால் தேவசித்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்! நாம் ஏன் ஜெபிக்கின்றோம்? ஏனென்றால் தேவன் ஜெபத்திற்குப் பதில் அளிக்கின்றார்! ஜெபம் என்பது பாதி இருதயத்துடன் தேடுகின்றவர்களுக்கானது அல்ல. ஜெபம் என்பது தேவன் மீதுள்ள விசுவாசத்திலிருந்து வருகிறது.

பலவீனம் இல்லாத இடத்தில் தேவனுடைய வல்லமைக்கு இடமில்லை. ஒரு சிறு குழந்தை ஒரு மோசமான படத்தை வரைய முடியாது. குழந்தையின் முயற்சிக்காக நாம் அதைப் புகழுகின்றோம். விசுவாசம் உள்ள எந்த ஒரு கிறிஸ்தவரும், பயபக்தியில் ஒரு மோசமான ஜெபத்தை ஏற்றெடுக்க இயலாது! ஜெபியுங்கள்! அறியாமையிலிருந்து, விக்கிரகாராதனையிலிருந்து, மற்றும் சுயநலத்திலிருந்து கூட ஜெபியுங்கள். மிகவும் மோசமான குழ்நிலைகளில் இருந்துகூட ஜெபியுங்கள். ஏன்? ஏனென்றால், கொஞ்சம் ஜெபங்கள் என்று எதுவும் இருப்பதில்லை! முழந்தாள்படியிட்டு ஜெபியுங்கள் ... அதற்குச் சமமாக, தேவனுடைய மகிமையை எதிர்பார்த்து உங்கள் குதிக்கால்களின் முனைகளில் இருந்தும் ஜெபியுங்கள்!

கார்த்திருடைய ஜெபம்

மத்தேயு 6:9-13

“பரமண்டலங்களிலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே, உம்முடைய நாமம் பரிசுத்தப்படுவதாக. உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக உம்முடைய சித்தம் பரமண்டலத்திலே செய்யப்படுகிறதுபோலப் பூமியிலேயும் செய்யப்படுவதாக. எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று எங்களுக்குத் தாரும். எங்கள் கடனாளிகளுக்கு நாங்கள் மன்னிக்கிறதுபோல எங்கள் கடன்களை எங்களுக்கு மன்னியும். எங்களைச் சோதனைக்குட்படப் பண்ணாமல், தீமையினின்றும் எங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளும், ராஜ்யமும், வல்லமையும், மகிமையும் என்றென்றைக்கும் உம்முடையவைகளே, ஆமென்” (மத். 6:9-13; லூக். 11:2-4 ஐயும் காணவும்).

இந்தப் பாடங்களை எழுதுதல் என்பது எனது ஊழியத்தில் மிகவும் தாழ்மையான அனுபவமாக இருந்துள்ளது. ஜெபம் என்பது தேவன்மீது பயபக்தியும் அவருக்குக் கீழ்ப்படிதலுமாய் உள்ளது. நான் தேவனுடன் பேச முடியும்! நான் தேவன் பேசுவதைக் கவனிக்க முடியும்! தேவன் என் அன்றாட வாழ்வில் செயல்படுகின்றார்! நாம் இப்போது “கார்த்திருடைய ஜெபத்திற்கு” வந்துள்ளோம். எனது பேனா நடுங்குகிறது - இது பரிசுத்த பூமியாக உள்ளது. சிலர் இதனால் சங்கடப்படுகின்றார்கள் - ஏன் அவர்கள் சங்கடப்பட வேண்டும்? இதைக் கிறிஸ்துவே எழுதினார்; இது பேதுருவுக்கோ, பவுலுக்கோ உரியதாக இராமல் கிறிஸ்துவுக்கே உரியதாக இருக்கிறது. ஒரு எழுத்தாளர் தாம் எழுதிய ஒரு புத்தகத்தை உருவாக்க தாம் எழுதியதை வாசிக்கத் தேவையில்லை - அவரே இதை எழுதினார். இதைப் பாடுபவர்களைச் சிலர் கண்டனம் செய்கின்றார்கள். இது பெரிய பிரச்சனைகளைத் தூண்டிவிடுகிறது - ஒரு வேத வசனத்தைப் பாடுவது தவறா?

சீஷர்கள், “ஜெபம் பண்ண எங்களுக்குக் கற்றுத் தாரும்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். இயேசு கற்றுத் தந்தார். அவர்களுக்கு அவர் ஒரு ஜெபத்தைக் கொடுத்தார். அவர்களுக்கு அவர் ஒரு தொழில் நுட்பத்தையோ, ஒரு சூத்திரத்தையோ, ஒரு ஜெபநூலையோ, ஒரு மந்திர உச்சாடனத்தையோ, ஒரு குறிப்பையோ தரவில்லை - அவர்களுக்கு அவர் ஒரு ஜெபத்தைத் தந்தார். இந்தச் சிறிய, எளிய ஜெபமானது, ஜெபத்தின் எல்லாக் கொள்கைகளையும் தனக்குள் கொண்டுள்ள ஒரு ஜெபமாக உள்ளது. இது, நாம் எவ்வாறு ஜெபிக்க வேண்டும் என்று இயேசு நமக்குக் கூறுகின்ற ஜெபமாக உள்ளது. லூக்கா, “நீங்கள் ஜெபம்பண்ணும்போது” என்று வெளிப்படுத்துகின்றார். இந்த ஜெபத்தை மனப்பாடம் செய்தல்

என்பது வேத வசனரீதியானதாகவே உள்ளது. இந்த ஜெபத்தைச் சொல்வது வேத வசனரீதியானதாகவே உள்ளது. இந்த ஜெபத்தைப் போதிப்பது[ம்] வேதவசன ரீதியானதாகவே உள்ளது (இயேசு இதைப் போதித்தார்). இந்த முன்மாதிரியானது எல்லா ஜெபங்களையும் தனக்குள் கொண்டுள்ளது. இது அடிப்படையானதாக, பொதுவானதாக உள்ளது. இது தொட்டில் முதல் கல்லறை வரையிலும் ஏற்புடையதாக உள்ளது. இதை நாம் “தாண்டிச் செல்ல” வேண்டுமா? இப்படிச் செய்வது அறிவுக்கு ஏற்புடையதாயிராது!

எல்லையற்ற ஒரு பாடப் பொருளானது (ஜெபம்) இங்கு ஒரு சில எளிய வார்த்தைகளுக்குள் குறுக்கப்பட்டுள்ளது. வேதாகமத்தில், சங்கீதம் 23க்கு அடுத்ததாக, இதுவே மிகவும் நன்கு அறியப்பட்டதாக, மிகவும் பயன்படுத்தப்படுவதாக உள்ளது. இதன் தைரியம் அதிர்ச்சியூட்டுகிறது. நீண்ட ஜெபங்கள் (நீண்ட பிரசங்கங்கள் அல்ல) என்பவை வேத வசனங்களில் கண்டனம் செய்யப்பட்டுள்ளன. சபையில் நீண்ட ஜெபம் செய்யும் ஒரு சகோதரரைப் பற்றி ஒரு மனிதர், “இவர் இல்லத்தில் தமது தனியறையில் இருந்து போதிய அளவு ஜெபிப்பதில்லை” என்று கணித்துள்ளார். கார்த்தருடைய ஜெபத்தை ஒரு நிமிடத்திற்கும் குறைவான நேரத்திலேயே கூறி விட முடியும், ஆனால் இது பொருட் செறிவுடையதாக உள்ளது:

- (1) இதன் முதல் பிரிவு (அன்றாட உணவு), சரீரத் தேவைகளை எடுத்துரைக்கிறது.
- (2) இதன் இரண்டாம் பிரிவு (மன்னித்தல்), உறவுரீதியான தேவைகளுக்கு உரியதாகிறது.
- (3) இதன் மூன்றாம் பிரிவு (சோதனை) ஆவிக்குரிய தேவைகளுக்கு உரியதாகிறது.

ஆழமான ஜெபம் எளிதானதாக, சிக்கலற்றதாகவே உள்ளது. வேதாகமத்தின் மாபெரும் நபர்களின் ஜெபங்கள், உண்மையில், விரிவான சொல்லாடலின் தேவையை மறுக்கிற எளிமைத்தன்மை கொண்டுள்ளன.

உங்கள் ஜெபங்கள் எவ்வளவு நீளமாயுள்ளன என்ற

அவற்றின் நீளத்தன்மையல்ல,

உங்கள் ஜெபங்கள் எத்தனையாக உள்ளன என்ற

அவற்றின் எண்ணிக்கையல்ல,

உங்கள் ஜெபங்கள் எவ்வளவு கேட்க இனிமை வாய்ந்தவை என்ற

அவற்றின் வார்த்தைகள் அல்ல,

உங்கள் ஜெபங்கள் எத்தனை பேரை மகிழ்வுட்டின என்ற

அவற்றின் சொல்திறமை அல்ல,

உங்கள் ஜெபங்கள் எவ்வளவு உயர்வாய் ஒலிக்கின்றன என்ற

அவற்றின் உயரத்தன்மை அல்ல,

உங்கள் ஜெபங்கள் எவ்வளவாய்ப் பரவுகின்றன என்ற

அவற்றின் அகலத்தன்மை அல்ல,

ஆனால் தேவனுடன் சரியாக உள்ள ஒரு இருதயத்திலிருந்து வருகிற

உங்கள் ஜெபமே வல்லமையுள்ளதாக இருக்கிறது!

மாதிரி ஜெபம் பூரணப்பட்டதாக உள்ளது - இது எல்லா அம்சங்களிலும் முழுமையானதாக உள்ளது. இது எளிமையானதாக, குறுகியதாக இருப்

பினும், இத்துடன் எதையும் கூட்ட முடியாது. இது, துதி, நன்றி, நம்பிக்கை, வேண்டுகோள், மன்னிப்பு, வழிநடத்துதல் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. இது மேற்கோள் காண்பிக்க வேண்டிய ஜெபநூல் அல்ல, ஆனால் பின்பற்றப்பட வேண்டிய மாதிரியாக உள்ளது. இதனுடன் நன்கு பழகிக் கொள்ளுங்கள்.

“பரமண்டலங்களிலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே”

மேலே ஒரு தேவன் இருக்கின்றாரா?
அவர் அறிகின்றாரா? அக்கறைகொள்கின்றாரா? செயல்படுகின்றாரா?
அவர் என்னைப் பற்றி அறிந்து என் மீது அக்கறை கொள்கின்றாரா?

இதுவே மனிதனின் நிலையான நிலைப்பாடாக உள்ளது. இதனால் தான் மனிதன் ஜெபத்தின் மீது பெருவிருப்பம் கொள்கின்றான். இந்தக் கேள்விகள் யாவற்றிற்கும் “ஆம்!” என்று இயேசு பதில் அளிக்கின்றார். நமது மதிப்பு நிலைநாட்டப்படுகிற அதே வேளையில், திறமை வாய்ந்த ஒரு வாக்கியத்தில் நமது தாழ்மை உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

“பிதாவே!” உலகமானது தேவனை ஒரு பிதாவாக ஒருபோதும் கண்டிருந்ததில்லை. யூதர்கள் கூட, யூத நாடு முழுவதற்கும் தேவனுடைய பிதாத்துவம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதாக மட்டுமே கண்டிருந்தார்கள். தனிப்பட்ட வகையில் “தேவன் - பிதா”வாக உள்ளார் என்ற கருத்தானது ஒருபோதும் சிந்திக்கப்பட்டிருந்ததில்லை. தேவனை ஒரு பிதாவாக இயேசு வெளிப்படுத்தினார் (மத். 7:11, 12; லூக். 11:11-13). இயேசுவை தேவன் சிலுவையில் பாவமாக்கிய ஒரே ஒரு வேளையில்தான் இயேசு தேவனை “தேவனே” என்று அழைத்தார். புதிய ஏற்பாட்டில் தேவன் குறைந்தது 360 முறைகள் “பிதா” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளார். தேவன் நபர்த்துவமற்ற நியாயாதிபதியாக இருப்பதில்லை, ஆனால் அவர் ஒரு அன்பார்ந்த பிதாவாக இருக்கின்றார். ஓ, ஒரு நல்ல தந்தை பற்றிய விலைமதிப்பு வாய்ந்த நினைவுகள்! மார்ட்டின் லூத்தர் ஒரு அற்பமான தந்தையைப் பெற்றிருந்த படியால், தேவனை ஒரு தந்தையாக [பிதாவாக] அரவணைத்துக் கொள்ள முடியாதவராயிருந்தார். தேவனே மாபெரும் ஆசீர்வாதமாக உள்ளார். ஒருவரை விரும்பாமல் அவர் கொடுப்பதை மட்டும் விரும்புதல் என்பது நட்புறவுக்கு ஒரு அவமதிப்பாக உள்ளது. கலகம் செய்த ஊதாரி [மகன்] தனது தந்தையின் பணத்தை விரும்பினான், ஆனால் தனது தந்தையை அவன் விரும்பவில்லை. மனம் வருந்திய ஊதாரி மகன் தனது தந்தையை மட்டுமே விரும்பினான். பரலோகமே தேவனாக உள்ளது! தேவன் நமது பிதாவாக உள்ளார்! இது அன்பிற்கு அன்பு பதில் கூறுவதாக உள்ளது. ஆராதனையின் பொருளாக உள்ள தேவனே அந்த ஆராதனையின் ஏவுதலாகவும் ஆகின்றார். அவரைக் காண்பது என்பது அவர்மீது அன்புகூருதலாக உள்ளது. அவர்மீது அன்புகூருதல் என்பது அவரை ஆராதித்தலாக உள்ளது.

“அப்பா!” இயேசு இன்னும் முன் சென்றார். அவர் தந்தை என்பதற்குரிய அரமாயிக் வார்த்தையான “Abba” என்பதைப் பயன்படுத்தினார். யூதக் குழந்தைகளால் முதலில் கற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வார்த்தைகள் “Abba” மற்றும் “Imma” - “அப்பா” மற்றும் “அம்மா” என்பவைகளாகவே இருந்தன. தேவனுடன் இயேசு கொண்டிருந்த மிக நெருக்கமான உறவு நம்மை அதிர்ச்சியடையச் செய்கிறது! அது அதிகம் ஆழ்ந்தறிவுள்ளதாக, ஆயினும் அதிகம் தனிப்பட்ட முறையில் சொந்தமானதாக இருந்தது! மத ஜெபங்கள் யாவற்றிலும், “Abba” என்பதன் பயன்பாட்டிற்கு இணையானது வேறு எதுவுமே இல்லை. இது தேவனுடன் இயேசுவுக்கிருந்த தனிச்சிறந்த உறவை விளக்கப்படுத்துகிறது, இவர் தேவனுடைய தனிச்சிறந்த மகனாக இருந்தார். இயக்கம் கொண்ட இதே உறவு நம்முடனும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டியதாயிருந்தது என்பதை இயேசு தெளிவாக்கினார் (கலா. 4:6ஐக் காணவும்). ஜெபத்தில் தேவன் தாமே மாபெரும் கொடையாக இருக்கின்றார்!

“எங்கள் பிதாவே.” இயேசு இந்த உலகிற்கு தேவனைப் பற்றிய ஒரு தனிச் சிறந்த கண்ணோட்டத்தை - அதாவது அவர் ஒரு அன்பார்ந்த பிதாவாய் இருக்கின்றார் என்ற கண்ணோட்டத்தை - கொடுக்கின்றார். இது புறதெய்வ வணக்கம் கொண்டிருந்த உலகத்தை மட்டுமின்றி, யூத நாட்டவரையும் திகைப்புக்கு உள்ளாக்கிற்று. யூதர்கள் தேவனை “தங்கள் பிதா” என்றுதான் கருதினார்களே தவிர, “எங்கள் [நமது] பிதா” என்று கருதவில்லை. சில வழிமுறைகளில் யூதர்கள், இயேசு தாம் “தேவனுடைய குமாரன்” என்று உரிமைகோரிய காரணத்திற்காக அவரைச் சிலுவையில் அறையவில்லை. கிறிஸ்துவின் காலத்தில் யூதர்கள் “மேசியாவுக்காக” ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நாட்களில் “கள்ள கிறிஸ்துகள்” அதிகமாக இருந்தார்கள். இந்த “மேசியா” தேவனாயிருப்பவராக, தேவனிடமிருந்து வந்தவராக இருக்க வேண்டியிருந்தது. நேர்ப்பொருளில், இயேசு “மனித குமாரனாக” இருந்த காரணத்தினாலேயே யூதர்கள் அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள். அவரது உலகளாவிய தத்துவம் அவர்களின் குறுகிய தன்மையை அழித்துப்போட்டது. அவர் யூதர்களுக்காக மட்டுமின்றி, எல்லாருக்காகவும் வாழ்ந்தார், மரித்தார். அவர் புறவினத்தாருக்காகவும் [புறஜாதியாருக்காகவும்] மரித்தார்! பெருமையுள்ள யூதர்களால் இந்த சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஒவ்வொரு நபரையும் குறித்த விலைமதிப்பற்ற மதிப்பே கர்த்தருடைய ஜெபத்தின் மையமான, முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கருத்தாக உள்ளது, ஆயினும் அந்த ஜெபத்தில் “நான்” “எனது” என்ற தன்மைப் பெயர்ச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட வில்லை. “எங்கள் பிதாவே” என்பது முழு ஜெபத்திற்கும் தொனியை அமைக்கிறது. ஆராதிக்கப்படுபவருடன் ஒரு விசுவாசி கொண்டுள்ள உறவையே இயேசு முதலாவது போதித்தார் என்பது காண்பதற்கு மிகவும் முக்கியமானதாக இருக்கிறது. இயேசு, “எங்கள் பிதாவே” என்று சொல்லுங்கள்” என்றார். தேவனுடைய பிதாத்துவம் மனிதனின் சகோதரத்துவத்தை அவசியப்படுத்துகிறது. லூக்கா 15ல் மூத்த குமாரன், தனது சகோதரனை வெறுக்கையில் தனது தந்தைமீது அன்புகூர முடியாது என்பதைக்

கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. தேவனை மகிமைப்படுத்துங்கள்! தேவனுடைய பயபக்திக்குரிய நாமத்தை, சர்வ வல்ல தேவனுடைய முற்றான இராஜரீகத்தை மகிமைப்படுத்துங்கள்!

“உம்முடைய இராஜ்யம் வருவதாக. உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக”

ஜெபம் என்பது தேவனுடைய தோழமையைக் காத்துக் கொள்வதாக உள்ளது. இது - வெறும் ஒழுங்கு படுத்துதலாக மட்டுமின்றி - ஒரு நட்புறவாக உள்ளது. இது ஒரு செயல் நிறைவேற்றமாக இன்றி - ஒரு உறவுமுறையாக உள்ளது. இன்றைய நாட்களில் தேவனுடைய இராஜ்யம் தைக் குறித்துப் பல தவறுகள் செய்யப்படுகின்றன: (1) சில மக்கள் இதைப் புறம்பாக்கி விட்டார்கள். இது கண்டுகொள்ளப்படாமல் இருப்பது மட்டுமின்றி - இது அடைத்துப் போடப்படுகிறது. “இராஜ்யம்” என்பது உபயோகமற்ற பொருட்களின் களத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட இன்னொரு வேதாகம வார்த்தையாக உள்ளது; மனவியல் உள்ளே வந்துள்ளது; இறையியல் வெளியேற்றப்பட்டுள்ளது. இராஜ்யம்? அதை மறந்து விடுங்கள்! (2) மற்றவர்கள் இதை நிறுவனமயமாக்குவார்கள். இராஜ்யம் என்பது தேவனுடைய ஆளுகையாக, அரியணையாக, நமது வாழ்வில் அவர் கொண்டுள்ள அதிகாரத்துவமாக உள்ளது. இது கிறிஸ்துவின் சபையாக வாழப்படுகிறது.

“தேவனிடம் கூறுவதற்கு என்னிடம் சில விஷயங்கள் உள்ளன” என்று நாம் ஜெபத்தில் வழக்கமாக நினைக்கின்றோம். இயேசுவோ, “உங்களிடம் கூறுவதற்குத் தேவனிடம் சில விஷயங்கள் உள்ளன” என்று கணித்துள்ளார். ஜெபம் என்பது தேவனிடத்தில் நமது விருப்பங்களை ஆசீர்வதிக்கும்படி கேட்பதை விட மேலானதாக உள்ளது - இது அவருடைய சித்தத்திற்கு நமது கடமையை செய்தலாக உள்ளது! “உமது சித்தம் மாற்றப்படுவதாக” என்றல்ல ஆனால் “உமது சித்தம் செய்யப்படுவதாக” என்று ஜெபிக்கவே நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஜெபம் என்பது சுயத்தையல்ல, தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. “உமது சித்தம் செய்யப்படுவதாக” என்பது சுயத்திலிருந்து வரும் எனது சொந்த வாழ்வின் சட்டத்தைத் தேவனுக்கென்று துறந்து விடுகிறது. இது அர்ப்பணித்தலின், மறுத்தலின், மரணத்தின், துறத்தலின், மற்றும் ஒப்புவித்தலின் ஜெபமாக உள்ளது. “உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக” என்று கூறுதலை, “பிதாவே, நான் பரலோகத்தின் கண்கள் மூலம் பூமியைக் கண்ணோக்க அனுமதியும்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தல் என்பதே உண்மையான ஜெபத்தின் நேர்ப்பொருளான இலக்காக உள்ளது. ஜெபம் என்பது சுயத்தை அர்ப்பணித்தலாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது சீஷத்துவத்தின் சுவாசமாக உள்ளது. நாம் ஜெபத்தில் தேவனைச் சந்திக்காவிட்டால், நாம் அவரைச் சந்திக்கவே மாட்டோம். நான் தேவனைப் பிரியப்படுத்துகின்ற பிள்ளை யாக இருக்கவே விரும்புகின்றேன்! “உம்முடைய சித்தம் செய்யப் படுவதாக.” “தேவனுடைய இராஜ்யம் வருகின்றபோது” தான் அவருடைய சித்தம் செய்யப்பட முடியும்! ஜெபம் என்பது “தேவனுடைய உதவியுடன் என்னு

டைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக” என்பதாயிராமல், “என்னுடைய உதவியுடன் உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக” என்பதாகவே உள்ளது. இராஜ்யத்தினுள் இருத்தல் என்பது தேவனை இராஜாவாக்குவதாக உள்ளது! கிறிஸ்து - தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்தல் என்ற - ஒரு வழிச் சிந்தையுள்ளவராக மட்டுமே இருந்தார். மதம் என்பது நீங்கள் செல்லும் வழியில் செல்லும்போது மட்டுமே நீங்கள் ஏறக்கூடிய ஒரு பேருந்து போன்றது அல்ல. ஜான் வெஸ்லி என்பவர், “தேவனுடைய முழுமையான சித்தத்தைச் செய்வதற்கான நிலைத்த தீர்மானத்துடன் அதை அறிதலுக்கான விருப்பமே நமது தேவையாக உள்ளது” என்று கூறினார். ஒரு கவிஞர் செய்தது போல பின்வருமாறு நாம் ஜெபிப்பது அவசியமாக உள்ளது: “... என்னைப் பற்றிய எதையும் என்னுள் விடாதேயும்.” இரு உண்மைகள் நினைவில் வைக்கப்பட வேண்டும்: (1) நாம் தேவனைக் கவனித்தால் அவர் கூறுவதைக் கேட்க முடியும், (2) கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுடைய சித்தத்தினுள் இருக்கும்போது எந்த விஷயத்தையும் கையாள முடியும்.

“எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று எங்களுக்குத் தாரும்”

மதம் என்பது சிலருக்கு வினோதமானவற்றைச் செய்கிறது. “மேன்மை யான மதவியலாளர்கள்,” பூமிக்குரிய தேவைகள் நித்தியமான விஷயங்களுடன் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைகின்றார்கள். மிக ஏராளமானவர்கள், “பூமிக்குரிய விஷயங்களில் பயன்றவர்களாய் இருக்கும்படிக்கு மிகவும் பரலோக சிந்தையுள்ளவர்களாய்” இருக்கின்றார்கள். நம்மை அக்கறை கொள்ளச் செய்யாத எதுவும் பிதாவையும் அக்கறை கொள்ளச் செய்வதில்லை. இந்த மாபெரும் ஜெபத்தின் மையப்பகுதியில் இயேசு தேவனுடைய சித்தத்தில் இருந்து திடீரென்று பூமிக்குரிய ஆகாரத்திற்கு மாறினார். என்ன ஒரு இரட்சகர்! என்ன ஒரு ஜெபம்! தேவனைப் பொறுத்தமட்டில் எதுவும் சாதாரணமானது அல்ல.

இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட உணவு “அன்றாடமானதாக” உள்ளது. இயேசு “நாளைய உணவிற்காக” ஜெபிக்கவில்லை. இது உணவுதானே தவிர, உயர்வகை உணவாக இருக்கவில்லை. மன்னாவானது ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை மட்டுமே சேகரிக்கப்பட வேண்டியதாக இருந்தது. தேவன் நமக்கு அன்றாட உணவை அளிக்கின்றார். இதுவே நமது விசுவாசமாக உள்ளது.

இது உணர்ந்தறிய மிகவும் கடினமானதாக உள்ளது. இன்றைய நாட்களில் உலகின் பல பகுதிகளில் உள்ளது போலவே, இயேசுவின் காலத்திலும் ஒவ்வொரு நாளும் உயிர் பிழைக்கப் போராட வேண்டி இருந்தது. வளமை என்பது நம்மை வஞ்சிக்கிறது. வளமானவர்கள் ஏராளமாய் வைத்துள்ளார்கள் - ஒரு வேளை மிக அதிகமாகவும் வைத்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் செல்வந்தர்களாக, ஒன்றும் தேவையற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள் - ஆயினும் தேவனுக்குள் மட்டுமே நாம் பிழைக்கின்றோம், இருக்கின்றோம் (அப். 17:28). மனிதனுக்கு அன்றாட உணவு தேவை, மற்றும் மனிதனுக்குத் தேவன் தேவை.

“எங்கள் கடன்களை எங்களுக்கு மன்னியும்”

இயேசு எவ்வளவு ஞானமுள்ளவராக இருந்தார்! எவ்வளவு நடைமுறைக்கு உரியவராக இருந்தார்! “மன்னிப்பதா அல்லது மன்னியாமலிருப்பதா என்பதே கேள்வியாக உள்ளது.” அன்றாட உணவு தேவைப்படுகின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் அன்றாட மன்னித்தல் தேவைப்படுகிறது. நாம் ஒரு நாளில் ஒவ்வொரு வேளையும் உணவு உண்ணுகின்றோம். நாம் ஒரு நாளில் ஒவ்வொரு வேளையிலேயே இரட்சிக்கப்படுகின்றோம். நாம் மன்னிப்பவர்களாய் இருப்பதற்கு, நாம் மன்னிக்கப்பட்டிருப்பது அவசியம். நாம் மன்னிக்கப்படுவதற்கு, மன்னிப்பவர்களாய் இருப்பது அவசியம். நாம் எதை ஜெபிக்கின்றோமோ அதை நடைமுறைப்படுத்துகின்றவர்களாய் இருக்க வேண்டும். மன்னித்தலின் இரகசியம் என்ன? நாம் தேவன் நம்மை மன்னித்துள்ளார் என்பதைக் காண வேண்டும்! நாம் யாவரும் கடந்து செல்ல வேண்டிய பாலத்தை நாமே அழித்து விடக் கூடாது. இந்த ஜெபத்தில் இயேசு மன்னித்தலை வலியுறுத்தினார். எனக்கு தேவனுடைய மன்னிப்பு தேவைப்படுகிறது! நான் உங்களை மன்னிக்க வேண்டும்! இதுவே வாழ்வின் முக்கியமான கூறாக உள்ளது. மனந்திரும்புதல், அறிக்கையிடுதல், உதவியற்றிருத்தல் என்பவை மிகவும் கடினமானவைகளாக உள்ளன. ஒரு வேளை, “எங்கள் கடனாளிகளுக்கு நாங்கள் மன்னிக்கிறதுபோல” என்பதே மிகவும் கடினமான சொற்றொடராக இருக்கலாம்.

நாம் தேவனுடைய மன்னிப்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? நாம் பிறரை மன்னிக்க முடியுமா? சோதனைகள் ஏராளமாக உள்ளன! வாழ்வு என்பது அபாயமானதாக உள்ளது. சாத்தான் உயிருள்ளவனாக இந்த பூமியில் நன்கு வாழ்கின்றான்! இயேசு உள்ளடக்கிய எல்லா வேண்டுகோள்களுமே தேவையை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றவைகளாக உள்ளன. நாம் உதவியற்றவர்களாக, இழந்துபோகப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றோம். நமக்குத் தேவன் தேவை. நமக்கு உதவி தேவை. தேவனுடைய வழிநடத்துதலே நமது பாதுகாப்பாக உள்ளது. நாம் அதிகமாகச் சோதிக்கப்படுவதை அவர் தடுப்பது மட்டுமின்றி, நமக்குத் தப்பிக் கொள்ளும் போக்கையும் ஏற்படுத்துவார் (1 கொரி. 10:12, 13). நாம் நீண்ட உரத்த ஜெபம் செய்கின்றோம். இயேசு ஆறே ஆறு வாக்கியங்களில் ஜெபத்தைப் போதித்தார்! இந்த ஜெபத்தில் ஜெபித்தல் என்பது நமது இருதயங்களில் நீண்ட ஜெபங்களினால் செயல்படுத்த முடியாத ஒரு தாழ்மையையும் சார்ந்திருத்தலையும் செயல்படுத்த முடியும்.

இயேசு இந்த ஜெபத்தை தேவனுடன் தொடங்கினார்; அவர் இதனை தேவனுடனேயே முடித்தார்: “இராஜ்யமும், வல்லமையும், மகிமையும், என்றென்றைக்கும் உம்முடையவைகளே ...” (மத். 6:13). ஆமென் மற்றும் ஆமென்.

“ஆண்டவரே, நான் ஜெபத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளுவதில்லை. நான் உம்மை நம்புகின்றேன். விசுவாசத்துடன் ஜெபிக்க எனக்குப் போதியும்.”